

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έντηρητος <έν-τηρῶ.

Ὁ μὴ φοβούμενος, ἄτρομος. Συνών. ἀδείλιαστος, ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος, ἄφοβος.

*άνεντρανήτος ἐπίθ. ἀντρέαντος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *έντρανητος <έν-τρανώ, δι' ὃ ἰδ. έντρανίζω.

1) Ὁ μὴ φαινόμενος, ἀθέατος: Ἐκεῖνος ἀντρέαντος ἐν', κάμμιαν κ' ἐλέπ'ς ἄτον (δὲν τὸν βλέπεις ποτέ). 2) Ὁ μὴ τυχὼν ἢ ὁ μὴ τυγχάνων περιποιήσεως.

άνεντρανίζω Ζάκ. Κάσ. Νίσυρ. Τῆλ. ἀνεδρανίζω Ἄνδρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνεδρανίζω Κάρπ. Τῆλ. ἀνεδραλίζω Θήρ. Χίος ἀναντρανίζω Αἰγιν. Μῆλ. Ρόδ. — Λεξ. Περίδ. ἀναδρανίζω Κρήτ. Κύθηρ. ἀναδρανίζων Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. ἀναδρανίζω Ἀμοργ. Νίσυρ. ἀναδραλίζω Θήρ. ἔνεντρανίζω Κάλυμν. Κάρπ. Κάσ. Κῶς ἔνεντρανίζω Κάλυμν. Κρήτ. ἔνεντραρίζω Νίσυρ.

Τὸ μεσν. ἀνεντρανίζω. Πβ. καὶ Κορ. *Ατ. 1,112. Καὶ ὁ τύπ. ἀναντρανίζω μεσν. Πβ. Ἰμπέρ. καὶ Μαργαρ. στ. 816 (ἐκδ. ELegrand Biblioth. 1,312) «ἕνας ἀπὸ τοὺς ναῦτες τοῦ αὐτὸν ἀναντρανίζει». Καὶ ὁ τύπ. ἀνεδρα-νίζω παλαιὸς ὡς μαρτυρεῖ τὸ μεσν. ἀνεδρανίζω. Πβ. Καλλιμάχ. καὶ Χρυσόρρ. στ. 817 (ἐκδ. SLambros σ. 35) «ἀν μόνον ἀνεδρανίσεις, τὸ πρόσωπον ἂν εἶδες».

1) Σηκώνω ἐπάνω, ἀνυψώνω, μετ' ἀντικ. τοῦ οὐσ. μάτια ἢ κεφάλι εἶτε καὶ ἄνευ αὐτῶν, ἀλλ' ἐννοουμένων ἐνθ' ἂν.: Ἀναδρανίζω τὰ μάτια Κρήτ. Ἀπὸν τὴν ἐδρασίαν δὲν ἀναδρανίζει μάτια νὰ δῇ ἄνθρωπο αὐτόθ. Εἶναι φρόνιμη κωπέλλα ποῦ μάτια δὲν ἀναδρανίζει νὰ δῇ κἀνένα αὐτόθ. Ἀνεδράνισε τὸ κεφάλι σου μιὰ ὀλγά, μόνο ὅλη μέρα κάθεσαι σκυφτός (μιὰ ὀλγά = μιὰ γουλεῖα, ὀλίγον τι) αὐτόθ. Δὲν ἀνεδρανίζει καθόλου ἀπὸ τὸ γαημό τζη αὐτόθ. Μῆς ἔνεντρανίζει τα τὰ μάτια της Κάλυμν. Ἀνεντράρισε νὰ δῇ Νίσυρ. || Φρ. Δὲν ἀναδρανίζει ἀπὸ τὴ δουλειὰ (ἐργάζεται ἀδιακόπως) Κρήτ. Ἐνεδράνισε μιὰ ὀλγά (ἐπῆρε θάρρος) αὐτόθ. Ἀναδράνισε ὁ ἀρρωστάρης (συνῆλθεν ὀλίγον ἐκ τῆς νόσου, ἐκαλυτέρευσε) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὰ μάτια σου τὰ ἐρωτικά ὅδε τ' ἀνεδρανίζης, δάκρυα κὶ ἀναστεναγμούς τὰ στήθη μου γεμίζεις Κρήτ.

Σαράντα σίκλια ἀνέσυρε χωρὶς ν' ἀνεντρανίσῃ καὶ 'ς τὰ σαράντα τέσσερα τὴν βλέπω καὶ δακρύζει Κάσ.

'Σ τῇ μαυρομιᾶτας τὸ στενὸ λέει μ' ν' ἀνεδρανίσω, ἀνεδρανίζω καὶ θωρῶ μιὰν καστανομαλλοῦσα Ἀπύρανθ.

Σαράντα σίκλους ἔσυρεν ὥστε ν' ἀνεδρανίσῃ κὶ ἀπῆτις ἀνεδράνισε 'ς τὰ δάκρυα λουσιμένη Κάρπ.

Ἠγύρισα νὰ τὸνε δῶ τὸν ἀγαπῶ 'ς τὰ μάτια κ' ἐκεῖνος τ' ἀνεδράλισε καὶ μ' ἔκαμε κοιμᾶθια Θήρ.

Ἀπῆς κὶ ἂν ἤβγες κ' ἤφνες πὸ τοῦ γυαλοῦ τὴν ἄκριαν, δὲν ἐνεντράρισα νὰ δῶ τὸν ἥλιον δίχως δάκρυα Νίσυρ.

Σαράντα σίκλες ἔνεντρανίζει καὶ 'ς τοῖς σαράντα τέσσερες τὰ μάτια της σκουπίζει Χίος. β) Διευθύνω πρὸς τι σημεῖον, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Κρήτ.: Ἄσμ.

Τὰ μάτια μ' ἀναδράνισα κάτω 'ς τὸ ἀνύδρους κάδους. 2) Προσβλέπω τινά, βλέπω Θήρ. Κάλυμν. Τῆλ. κ. ἀ. — Λεξ. Περίδ.: Ἄσμ.

Ὡχου, τὰ μάτια σου τὰ θυὸ ὅταν θ' ἀνεντρανίσου, θαρῶ καὶ μοῦ χαρίζουνε τ' ἄνθη τοῦ παραδείσου Τῆλ.

Περιορισμένο μ' ἔχουσι νὰ μὴ σ' ἀνεντρανίσω μὴ 'ς τὰ μάτια νὰ σὲ δῶ μὴ νὰ σοῦ μιλήσω Κάσ.

Διορισμὸ μοῦ βάλανε νὰ μὴ σ' ἀναδραλίζω Θήρ. Συνών. κοιτάζω.

Πβ. ἀνατρανίζω.

άνεντρανίσι ἢ, Λεξ. Δημητρ. ἀνεδράνισι Κρήτ. ἀναδράνισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

1) Τὸ νὰ βλέπῃ τις. Συνών. ἀνεντρανίσμα.

2) Ἀνάπαυσις, ἀνακούφισις (ὅταν περιφέρῃ τις τὰ βλέμματα πέριξ καὶ βλέπῃ ἐλευθέρως ὅπως θέλει, σημαίνει ὅτι δὲν ἐργάζεται, πβ. καὶ τὴν ἀνωτέρω φρ. δὲν ἀναδρανίζει ἀπὸ τὴν δουλειὰ) Κρήτ.: Δὲ μ' ἀφίνουν τὰ βάσανα νὰ δῶ ἀναδράνισι.

άνεντρανίσμα τό, Λεξ. Πρω. ἀνεδράνισμα Κρήτ. ἀναδράνισμα Κρήτ. Κύθηρ. ἔνεντρανίσμα Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑρωτοκρ. Δ 1911 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «καὶ μ' ἕνα ἀνεντρανίσμα σὺν παραπονεμένο».

Τὸ νὰ ἀνεντρανίσῃ τις, νὰ βλέπῃ, βλέμμα ἐνθ' ἂν.: Ἄσμ.

Πάψε τ' ἀνεδρανίσματα, τὸ κύνισμα ποῦ κάνεις, μ' ἕνα μαχαίρι δίστομο μέσ' 'ς τὴ γαρδιά μου βάνεις Κρήτ.

Εἰς τ' ἀναδράνισμά μου θωρῶ μιὰ γωπελλιά κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ τζη κ' ἔλαβ' ἢ -ῖ- ἐκκλησιὰ αὐτόθ.

Ἐχει τοῦ κίτρου μυρωδιά, τῆς ἀροδάφνης κάλλη κ' ἔχει καὶ τὸ ἔνεντρανίσμα τ' αἰ-Γεωργίου τὸ πνέμα Νίσυρ. Συνών. ἀνεντρανίσι. Πβ. ἀνατρανίσμα.

***άνεντρανιστάδα** ἢ, ἀνεδρανιστάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεντρανιστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ εὐθυτενές: Ἄσμ.

Τὸ κυπαρίσσι τὸ λιγνὸ ἀπὸ ν' ναι 'ς τὴ δεδιάδα, ποῦ μονιάζει τῇ ἀγάπῃ μου 'ς τὴν ἀνεδρανιστάδα.

***άνεντρανιστικά** ἢ, ἀνεδρανιστικά Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνεντρανιστικός.

1) Μὲ ὑψωμένην τὴν κεφαλὴν, θαυαλέως: Ἀνεδρανιστικά προπατεῖ. 2) Ζωηρῶς: Βοήθα λιγάκι ἀνεδρανιστικά.

***άνεντρανιστικός** ἐπίθ. ἀνεδρανιστικός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

Ὁ ἔχων τὴν κεφαλὴν ὑψωμένην, θαυαλέος.

άνεντρανιστός ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀνεδρανιστός Κρήτ. ἔνεντρανιστός Κάρπ. Νίσυρ. Τῆλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεντρανίζω.

1) Ὁ προσβλέπων ζωηρῶς, ἐπὶ ὀφθαλμῶν Κάρπ. Νίσυρ. Τῆλ.: Ἄσμ.

Μάτια γλυκά, ἔνεντρανιστὰ καὶ σιγανὰ 'ς τὸ γνέμα, ποῦ παίρνουν ἀπεπάνω μου ζωὴ, ψυχὴ καὶ πνέμα-μα Κάρπ. 2) Εὐθυτενὴς καὶ ὑψηλὸς Κρήτ.: Ἀνεδρανιστός ἄδρας. Ἐχει ἀνεδρανιστὸ κορμί.

άνεντροπιὰ ἢ, ἀνεντροπία Πόντ. (Χαλδ.) ἀνε-τροπιὰ Ἡπ. ἀνιντροπιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνέντροπος.

Ἀναίδεια, ἀναισχυντία ἐνθ' ἂν.: Θάμαξι μὲ τ'ν ἀνιν-

